

покрай една възвишенностъ, покрита съ роскошна кория. Спустидохме се долу и тръгнахме, испърво, по лѣвия брѣгъ на буйната рѣка, послѣ, като минахме прѣзъ единъ голѣмъ мостъ, на дѣсния брѣгъ, започнахме да се въскачваме по планинския пѣтъ, който кривеше по възвишенността и по нѣйдѣ просто висеше надъ самата рѣка. Тукъ пѣтя бѣше твърдѣ мѣченъ за вървение, защото, освѣнъ, че бѣше стрѣменъ и тѣсенъ, но и каменистъ. Дружината настигна, на това мѣсто, една полева батарея, която сѣщо отиваше за Елена. Тая батарея много затрудняваше движението на дружината, тъй като твърдѣ често опълченцитѣ по единъ, а най много, по двама минаваха тѣснитѣ мѣста на пѣтя, покрай орѣдята и то надъ самата пропасть. Конетѣ до толкова бѣха измѣчени, щото едвамъ влачеха 4-и фунтовитѣ орѣдия. По нѣйдѣ, на по стрѣмнитѣ мѣста, върѣгаха още по два и по четири коня за да измѣкнатъ орѣдието.

Най послѣ дружината излѣзе отъ ущелието и се спусна въ една доволно живописна долина, по която се расхвърлени богати и красиви села, нѣкои отъ които твърдѣ много бѣха пострадали отъ турското нашествие на 22 Ноемврий.

Като поглѣднахъ назадъ — тѣснината, прѣзъ която ей сега минахме и си приномнихъ за турското нападение на градеца Елена, азъ като че ли на ново прѣживѣхъ старо-загорския бой съ всичкитѣ му ужаси. Азъ живо си прѣдставихъ бѣгството на обезумѣлото отъ страхъ население, отетжплението на опълченци, кавалерия и артиллерия, писъцитѣ на дѣцата и плачоветѣ на майкитѣ, които хвърляха по пѣтя рожбитѣ си на произвола на сѣдбата. За наше щастие. Турцитѣ, както въ Стара-Загора тъй и тукъ, не се въсползуваха отъ своята побѣда. Наистина, при Стара-Загора, Сюлейманъ паша знаеше, че, на дѣсното му крило въ 3—4 версти, се намираше отряда на Генегалъ Гурко, — обстоятелството, което го накара не само да спре прѣслѣдванието на разбититѣ опълченци, но и самъ да избѣга съ армията си къмъ Кара-Бунаръ. Но защо и тукъ, при Елена, се бѣ спрѣлъ той? Меж-